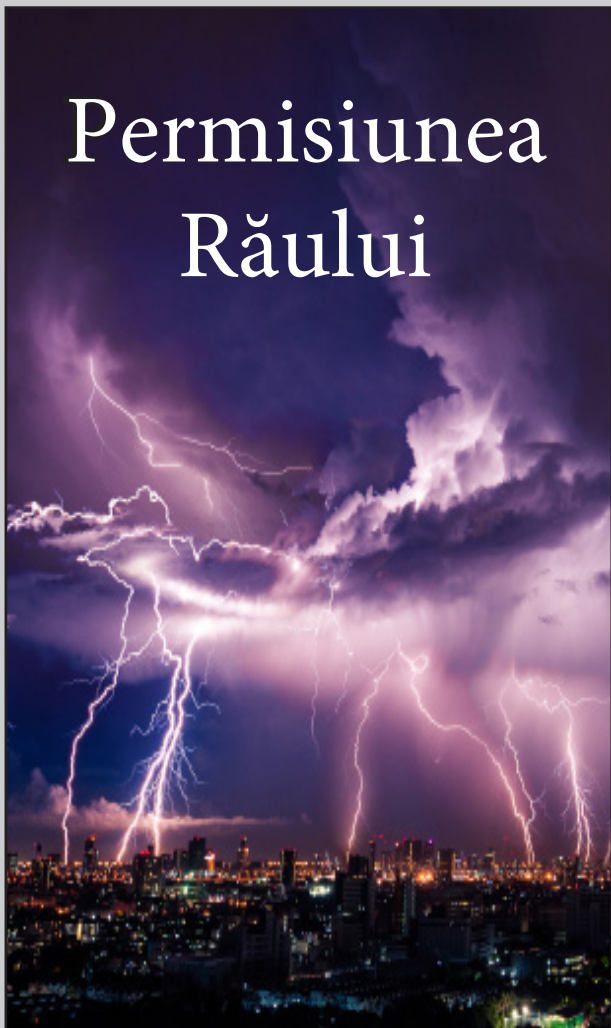

Permisivnea Răului

Permisiunea răului și relația sa cu planul lui Dumnezeu

De ce a fost permis răul - Drept și nedrept ca principii - Simțul moral - Dumnezeu a permis răul și-l va folosi pentru bine - Dumnezeu nu este autorul păcatului - Încercarea lui Adam n-a fost o farsă - Ispitirea lui a fost aspră - El a păcătuit cu voia - Pedepsa pentru păcat n-a fost nedreaptă, nici prea aspră - Înțelepciunea, iubirea și dreptatea sunt manifestate prin condamnarea tuturor în Adam - Legea lui Dumnezeu este universală

Rău este ceea ce produce nefericire; orice cauzează suferință de vreun fel, fie direct, fie indirect - Webster. De aceea, acest subiect nu numai că examinează suferințele omenеști, tristețile, durerile, slăbiciunile și moartea, ci merge în spatele tuturor acestora, pentru a analiza cauza lor primară - păcatul - și remediul ei. Deoarece păcatul este cauza răului, îndepărtarea lui este singura metodă de vindecare definitivă a bolii.

Nici o dificultate, poate, nu apare mai adesea într-o minte gînditoare decît întrebarea: de ce a permis Dumnezeu domnia prezentă a răului? De ce a permis El lui Satan să ispitească pe primii noștri părinți, după ce i-a creat perfecți și drepți? Sau, de ce a permis El ca pomul oprit să se găsească printre cei buni? În ciuda tuturor încercărilor de a o ocoli, se impune de la sine întrebarea: nu putea Dumnezeu să prevină orice posibilitate de cădere a omului?

Dificultatea se naște, fără îndoială, din lipsa înțelegerii

planului lui Dumnezeu. Dumnezeu putea preveni intrarea păcatului, dar faptul că n-a făcut-o ar trebui să ne fie dovadă suficientă că permisiunea lui prezentă este destinată să producă în cele din urmă un bine mai mare. Planurile lui Dumnezeu, văzute în întregimea lor, vor dovedi înțelepciunea cursului urmat. Unii întreabă: nu putea Dumnezeu, la care totul este posibil, să intervină la timp pentru a preveni realizarea deplină a scopului lui Satan? Fără îndoială că putea; dar o astfel de intervenție ar fi împiedicat realizarea propriilor Sale scopuri. Scopul Lui a fost să arate perfecțiunea, maiestatea și autoritatea dreaptă a legii Sale și să dovedească, atât oamenilor cât și îngerilor, urmările rele care decurg din încălearea ei. În afară de aceasta, prin însăși natura lor, unele lucruri sînt imposibile chiar și la Dumnezeu, după cum declară Scripturile: „este cu neputință ca Dumnezeu să mintă”. (Evr. 6:18) și El „nu se poate tăgădui pe Sine Însuși” (2 Tim. 2:13 - Cornilescu rev.). El nu poate greși și, de aceea, El n-a putut alege decât cel mai înțelept și cel mai bun plan pentru a-și aduce creaturile în viață, chiar dacă vederea noastră mărginită ar putea să nu discearnă pentru un timp izvoarele ascunse ale înțelepciunii infinite.

Scripturile declară că toate lucrurile au fost create pentru plăcerea Domnului (Apoc. 4:11-K.J.) fără îndoială, pentru plăcerea de a-și împărtăși binecuvântările și de a-și exercita atributele ființei Sale glorioase. Și, deși în elaborarea planurilor Sale binevoitoare El permite pentru un timp ca răul și răufăcătorii să joace un rol activ, totuși, nu o face de dragul de a face rău și nici pentru că este aliat cu păcatul, deoarece declară că El nu este „un Dumnezeu căruia să-I placă răul” (Ps. 5:4). Deși

opus răului în toate sensurile, Dumnezeu îl permite (adică nu-l împiedică) pentru un timp, deoarece înțelepciunea Lui vede o cale prin care se poate face din rău o lecție durabilă și valoroasă pentru creaturile Sale.

Este un adevăr evident că pentru fiecare principiu drept există un principiu nedrept corespunzător, ca de exemplu: adevăr și falsitate, iubire și ură, dreptate și nedreptate. Noi distingem aceste principii opuse ca *drept* și *nedrept* prin efectele lor, cînd sunt puse în acțiune. Acel principiu al cărui rezultat, atunci cînd este activ, este binefăcător și în final producător de ordine, armonie și fericire se numește principiu *drept*, iar opusul, care este producător de discordie, nefericire și nimicire, se numește principiu *nedrept*. Rezultatele acestor principii puse în acțiune se numesc *bine* și *rău*, iar ființa inteligentă capabilă să deosebească principiul drept de cel nedrept și care se conduce voluntar după unul sau după celălalt, se numește virtuoasă sau păcătoasă.

Această facultate de a face deosebire între principiul drept și cel nedrept se numește *simț moral* sau *conștiință*. Prin acest simț moral, pe care Dumnezeu l-a dat omului, noi suntem în stare să raționăm despre Dumnezeu și să recunoaștem că El este bun. La acest simț moral apelează întotdeauna Dumnezeu ca să-și dovedească neprihănirea sau dreptatea și prin același simț moral Adam a putut discerne că păcatul sau nedreptatea este *rău*, chiar înainte de a-i cunoaște toate urmările. Ordinele inferioare de creaturi ale lui Dumnezeu nu sînt înzestrate cu acest simț moral. Un câine are ceva inteligență, dar nu pînă la acest grad, deși poate învăța că anumite acțiuni îi aduc aprobarea și răsplata stăpînului, iar altele

fi aduc dezaprobare. Ar putea fura sau lua viața, dar n-ar putea fi numit păcătos; sau, ar putea apăra proprietatea și viața, dar n-ar putea fi numit virtuos - deoarece nu cunoaște calitatea morală a acțiunilor sale.

Dumnezeu ar fi putut face pe om lipsit de capacitatea de a discerne între drept și nedrept sau capabil numai de a discerne și a face drept, dar, să-l fi făcut așa, ar fi însemnat să facă doar o mașină vie și, cu siguranță, nu un chip mintal al Creatorului Său. Sau, ar fi putut face pe om perfect și cu voință liberă, după cum l-a și făcut, dar să-l fi ferit de ispita lui Satan. În cazul acela, experiența omului fiind limitată la bine, el ar fi fost continuu expus la sugestii ale răului din afară sau la ambiții din interior, ceea ce ar fi făcut viitorul veșnic nesigur și ar fi existat întotdeauna posibilitatea unei izbucniri de neascultare și dezordine; pe lângă aceasta, binele n-ar fi fost niciodată atît de bine apreciat, dacă nu era pus în contrast cu răul.

Dumnezeu și-a familiarizat creaturile întâi cu binele, înconjurându-le cu el în Eden, iar după aceea, ca o pedeapsă pentru neascultare, le-a dat o aspră cunoștință a răului. Alungați din Eden și lipsiți de legătura cu El, Dumnezeu i-a lăsat să aibă experiența bolii, durerii și morții, pentru ca astfel să poată cunoaște veșnic răul, lipsa de sens și răutatea excesivă a păcatului.

Prin compararea rezultatelor, ei au ajuns la aprecierea și evaluarea corectă a ambelor principii; „Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscînd binele și răul” (Gen. 3:22). De aceasta au parte și urmașii lor, numai că ei capătă întâi cunoștința răului și nu pot să-și dea seama pe deplin ce este binele, până când vor avea experiența lui în Mileniu, ca urmare

a răscumpărării lor de către Cel care atunci le va fi Judecător și Rege.

Simțul moral sau capacitatea de a judeca ceea ce este drept și nedrept, ca și libertatea de a-l folosi, pe care Adam le-a posedat, au fost trăsături importante ale asemănării sale cu Dumnezeu. Legea a ceea ce este drept și nedrept a fost scrisă în constituția lui naturală, a fost parte a naturii lui, întocmai cum este parte a naturii divine. Dar, să nu uităm că acest chip sau asemănare cu Dumnezeu, această natură a omului, care la origine avea legea înscrisă în ea, a pierdut mult din conturul ei prin influența distrugătoare și degradantă a păcatului și, ca atare, acum nu mai este așa cum a fost la primul om. Capacitatea de a iubi implică și capacitatea de a urî, deci, putem gândi că Creatorul nu-l putea face pe om în propria Lui asemănare, cu puterea de a iubi și a face ce este drept, fără capacitatea corespunzătoare de a urî și a face ce este nedrept. Această libertate de alegere, numită factor moral liber sau voință liberă, este parte din înzestrarea originară a omului, iar aceasta, împreună cu măsura deplină a facultăților lui mintale și morale, l-au constituit într-un chip al Creatorului. Astăzi, după șase mii de ani de degradare prin păcat, s-a șters atât de mult din asemănarea originară, încât noi nu sântem liberi, ci sântem legați, într-o măsură mai mare sau mai mică, de păcat și urmările lui, așa încât acum păcatul este mai ușor și, de aceea, mai plăcut rasei căzute decât dreptatea.

Faptul că Dumnezeu putea să-i dea lui Adam o atât de vie imagine a numeroaselor urmări rele ale păcatului, încât să-l fi oprit a-l comite, nu trebuie să punem la îndoială. Credem însă că Dumnezeu a prevăzut că o experiență reală cu răul va fi cea mai sigură și cea mai

durabilă lecție pentru a-i servi veșnic omului; pentru acel motiv Dumnezeu n-a intervenit, ci a permis omului să aleagă și să simtă consecințele răului. Dacă posibilitatea de a păcătui n-ar fi fost niciodată permisă, omul n-ar fi putut să se împotrivească păcatului, și, prin urmare, n-ar fi existat nici virtute nici merit în înfăptuirea binelui. Dumnezeu caută pe aceia care I se închină în spirit și în adevăr. El dorește supunere inteligentă și voită, mai degrabă decât un serviciu ignorant și mecanic. El avea deja în acțiune mijloace mecanice neânsuflețite care-I împlineau voia, dar planul Lui era să facă ceva mai nobil, o creatură inteligentă, după propria Sa asemănare, un domn pentru pământ, a cărui loialitate și dreptate să fie bazată pe aprecierea a ceea ce este drept și nedrept, a binelui și răului.

Principiile de drept și nedrept, ca principii, au existat întotdeauna și trebuie să existe întotdeauna; și toate creaturile perfecte, inteligente, în asemănarea lui Dumnezeu, trebuie să fie libere să aleagă unul din ele, cu toate că numai principiul drept va continua să fie veșnic activ. Scripturile ne informează că atunci când activitatea principiului rău va fi fost permisă suficient de mult pentru a îndeplini scopul lui Dumnezeu, acesta va înceta pentru totdeauna să fie activ și toți cei care vor continua să se supună stăpânirii lui, vor înceta pentru totdeauna să existe (1 Cor. 15:25,26; Evr. 2:14). Numai facerea binelui și făcătorii de bine vor continua veșnic.

Dar întrebarea revine sub altă formă: nu putea fi omul familiarizat cu răul în alt mod decât prin experiență? Există patru moduri de a cunoaște lucrurile, și anume: prin intuiție, prin observație, prin experiență și prin informație primită din surse acceptate ca sigur

adevărate. O cunoaștere intuitivă ar fi o înțelegere directă, fără procesul raționamentului sau fără nevoia de dovezi. Astfel de cunoaștere aparține numai divinului Iehova, fântâna veșnică a toată înțelepciunea și a tot adevărul, care, din necesitate și prin însăși natura lucrurilor, este superior tuturor creaturilor Sale. Prin urmare, cunoștința omului a ceea ce este bine și rău nu putea fi intuitivă. Cunoștința omului putea veni prin observație, dar, în acel caz, trebuia să fi fost vreo manifestare a răului și a urmărilor lui pentru ca omul să observe. Aceasta implica permisiunea răului undeva, printre unele ființe și atunci de ce nu, tot atât de bine, printre oameni pe pământ, ca și printre alte ființe, din altă parte?

De ce să nu fie omul ilustrația și să-și primească cunoștința prin experiență practică? Așa este: omul câștigă o experiență practică și, în același timp, oferă o ilustrație altora, fiind "o privesc pentru ingeri".

Adam avea, deja, prin informație o cunoștință despre rău, dar aceea a fost insuficientă pentru a-l împiedica să încerce experimentul. Adam și Eva îl cunoșteau pe Dumnezeu ca pe Creatorul lor și, deci, ca pe Cel care avea dreptul să-i controleze și să-i conducă, iar Dumnezeu spusese despre pomul oprit: „în ziua în care vei mânca, cu moarte vei muri” (K. J.). Prin urmare, ei aveau o cunoștință teoretică despre rău, deși niciodată nu-i văzuseră sau experimentaseră efectele. În consecință, ei n-au apreciat autoritatea iubitoare a Creatorului lor și legea Lui generoasă, nici pericolele de care, El își propusese să-i apere în acest mod. De aceea, ei au cedat ispitei, pe care Dumnezeu cu înțelepciune a permis-o și al cărei folos final fusese prevăzut de

înțelepciunea Sa.

Puțini apreciază severitatea ispitei sub care au căzut primii noștri părinți și dreptatea lui Dumnezeu în faptul că a dat o pedeapsă atât de aspră pentru ceea ce multora li se pare o încălcare atât de ușoară, dar puțină reflecție va clarifica totul. Scripturile relatează simplu cum femeia, mai slabă, a fost înșelată și astfel a devenit călcătoare de lege. Experiența și cunoștința ei cu Dumnezeu erau încă mai limitate decât ale lui Adam, pentru că el a fost creat întâi și Dumnezeu îi comunicase direct pedeapsa păcatului înainte ca ea să fie creată, în timp ce Eva, probabil, a primit informația de la Adam. Când a gustat din fruct, punându-și încrederea în denaturarea înșelătoare a lui Satan, evident, ea nu și-a dat seama de măsura încălcării, deși, probabil, ea a avut îndoieli și ușoare temeri că nu era totul bine. Dar, deși înșelată, Pavel spune că ea a fost călcătoare de lege - deși nu atât de vinovată ca și când ar fi păcătuit împotriva unei lumini mai mari.

Adam, ni se spune, spre deosebire de Eva, n-a fost înșelat (1 Tim. 2:14), deci el trebuie să fi păcătuit cu o înțelegere mai deplină a păcatului și a pedepsei corespunzătoare, știind cu siguranță că va trebui să moară. Putem vedea cu ușurință care a fost ispita care l-a împins să-și atragă astfel cu nesocotință pedeapsa pronunțată. Având în vedere că ei erau ființe perfecte, în asemănarea mintală și morală a Făcătorului lor, elementul asemenea lui Dumnezeu, iubirea, era manifestat cu proeminență de către bărbatul perfect față de iubita lui tovarășă, femeia perfectă. Dându-și seama de păcat și temându-se de moartea Evei și astfel de pierderea lui (și aceasta fără speranța redobândirii ei,

deoarece nu se dăduse nici o astfel de speranță), Adam, în disperare, cu nesocotință, a hotărât să nu trăiască lipsit de ea. Socotindu-și propria viață nefericită și fără valoare fără tovarășia ei, el a participat cu voia la fapta ei de neascultare pentru a avea parte de pedeapsa cu moartea, care, probabil, presupunea că era asupra ei. Amîndoi „au păcătuit”, după cum arată apostolul (Rom. 5:14; 1 Tim. 2:14). Dar Adam și Eva erau unul, nu „doi”, deci Eva a împărtășit sentința pe care purtarea ei a ajutat-o să vină asupra lui Adam (Rom. 5:12,17-19).

Dumnezeu a prevăzut nu numai că dându-i omului libertatea de alegere, datorită lipsei de apreciere *deplină* a păcatului și a urmărilor lui, el îl va accepta, dar a văzut și că, cunoscându-l, îl va alege în continuare, pentru că acea cunoștință îi va strica într-atât natura morală, încât răul îi va deveni treptat mai plăcut și mai de dorit decît binele. Totuși, Dumnezeu a hotărât să *permită* răul pentru că, avînd remediul pregătit pentru eliberarea omului de urmările lui, El a văzut că rezultatul va fi ca să-l conducă prin experiență la o apreciere deplină a „răutății excesive a păcatului” și, în contrast cu el, a strălucirii fără egal a virtuții - învățându-l astfel cu atît mai mult să iubească și să onoreze pe Creatorul său, care este izvorul și fântâna întregii bunătăți, și să evite veșnic ceea ce i-a adus atît de multă suferință și nefericire. Așadar, rezultatul final va fi o mai mare iubire pentru Dumnezeu și o mai mare ură pentru tot ceea ce este opus voinței Lui și, ca urmare, stabilirea fermă în dreptate veșnică a tuturor celor care vor profita de lecția pe care Dumnezeu o dă acum prin permisuniunea păcatului și a relelor legate de el. Totuși, să se remarce marea deosebire între faptul incontestabil că Dumnezeu a permis păcatul și eroarea

gravă a unora care-l acuză pe Dumnezeu că este autorul și instigatorul păcatului. Această vedere din urmă este și blasfematoare și contradictorie cu faptele prezentate în Scripturi. Cei care cad în această eroare, în general o fac în încercarea de a găsi un alt plan de mântuire decât cel pe care Dumnezeu l-a asigurat prin *jertfa* lui Christos ca prețel nostru de răscumpărare. Dacă ei reușesc să se convingă pe sine și pe alții că Dumnezeu este responsabil de tot păcatul, răutatea și nelegiuirea* și că omul,

* Pentru a susține această teorie sânt folosite două texte din Scripturi (Isa. 45:7 și Amos 3:6), dar, ambele, printr-o interpretare greșită a cuvîntului *rău*. Păcatul este întotdeauna un rău, dar un rău nu este întotdeauna un păcat. Un cutremur de pământ, un mare incendiu, o inundație sau o molimă ar fi o calamitate, un *rău*; dar nici unul dintre acestea n-ar fi păcate. Cuvîntul *rău*, în textele citate, înseamnă *calamități*. Același cuvânt ebraic este tradus *nenorocire* în Ps. 34:19, 107:39, Ier. 48:16, Zah. 1:15, *necaz* în Ps. 27:5, 41:1, 88:3, 107:26, *calamități, adversități, suferință* în 1 Sam. 10:19; Ps. 10:6, 94:13, 141:5; Ecl. 7:14; Neem. 2:17. Aceleași cuvinte sânt traduse în multe alte locuri prin: *vătămare, pagubă, durere, rană, suferință, mahnire, tristețe*.

În Isaia 45:7 și Amos 3:6 Domnul îi amintește lui Israel despre legământul făcut cu ei ca națiune - dacă se vor supune legilor Lui îi va binecuvînta și îi va apăra de calamitățile comune lumii în general, dar dacă-L vor părăsi El va aduce peste ei calamități (rele) ca pedepse. Vezi Deut. 28:1-14, 15-32, Lev. 26:14-16, Ios. 23:6-11, 12-16.

Totuși, când calamitățile veneau peste ei erau înclinați să le considere accidente și nu pedepse. Deci, Dumnezeu i-a înștiințat prin profeți, amintindu-le de legământul lor și spunându-le că acele calamități erau de la El și cu voința Lui, pentru corectarea lor. Este absurd să se folosească aceste texte pentru a dovedi că Dumnezeu este autorul păcatului, deoarece ele nu se referă deloc la păcat.

ca unealtă nevinovată în mâinile Lui, a fost forțat să păcătuiască, atunci ei au lăsat drum liber teoriei că n-a fost necesară o jertfă pentru păcatele noastre și nici milă, sub nici o formă, ci, simplu, numai DREPTATE. Astfel, de asemenea, ei pun o temelie pentru o altă parte a teoriei lor false, adică universalismul, pretinzând că, după cum Dumnezeu a cauzat tot păcatul, răutatea și nelegiuirea la toți, El va cauza și eliberarea întregii omeniri din păcat și moarte. Și, raționând că Dumnezeu a voit și a cauzat păcatul și că nimeni nu i s-a putut împotrivi, tot așa, ei pretind că atunci când El va voi dreptatea, toți vor fi tot așa de neputincioși să i se opună. Însă, în toate aceste raționamente, cea mai nobilă calitate a omului, libertatea de voință sau de *alegere*, cea mai remarcabilă trăsătură a asemănării lui cu Creatorul său, este în întregime lăsată la o parte și omul este teoretic degradat la o simplă mașină, care acționează numai când este pusă în acțiune. Dacă acesta ar fi cazul, omul, în loc să fie domnul pământului, ar fi inferior chiar și insectelor, deoarece, fără îndoială, ele au o voință sau putere de alegere. Chiar și micii furnici i s-a dat o putere de voință, căreia omul, prin puterea lui mai mare, i se poate opune și-i poate pune piedici, dar pe care n-o poate nimici.

Este adevărat că Dumnezeu are puterea să oblige omul fie la păcat, fie la dreptate, dar Cuvântul Lui declară că El n-are deloc un astfel de scop. El nu putea, în mod logic, să oblige omul la păcat, pentru același motiv că „El nu se poate tăgădui pe Sine Însuși” (Cornilescu rev.). Un astfel de procedeu ar fi neconcordant cu caracterul Său drept și, de aceea, o imposibilitate. El caută închinarea și iubirea numai a acelor care

i se închină în spirit și în adevăr. În acest scop, El a dat omului libertate de *voință*, precum are El, și dorește ca omul să aleagă dreptatea. *Permisiunea* omului să aleagă pentru sine a dus la căderea lui de la legătura, favoarea și binecuvântările divine, la moarte. Prin experiența sa cu păcatul și moartea omul învață practic ceea ce i-a oferit Dumnezeu să-l învețe teoretic, fără experiența păcatului și a urmărilor lui. Preștiința lui Dumnezeu a ceea ce va face omul nu este folosită împotriva lui, ca o scuză că l-a degradat la o simplă ființă-mașină; dimpotrivă, este folosită în favoarea omului, deoarece Dumnezeu, prevăzând calea pe care va apuca omul dacă era lăsat liber să aleagă pentru sine, nu l-a împiedicat să guste experimental păcatul și urmările lui amare, ci a început imediat să se îngrijească de un mijloc pentru recuperarea lui din prima încălcare a legii, asigurând un Răscumpărător, un mare Mântuitor, în stare să mântuiască cu desăvârșire pe toți cei care se vor întoarce la Dumnezeu prin El. În acest scop - pentru ca omul să poată avea o *voință* liberă și totuși să i se dea posibilitatea să profite de prima lui nereușită, când și-a folosit *voința* greșit în neascultare de *voința* Domnului, Dumnezeu s-a îngrijit nu numai de o *răscumpărare* pentru toți, dar și ca o cunoștință a posibilității de împăcare cu Sine, oferită astfel, să fie mărturisită la vremea cuvenită. (1 Tim. 2:3-6-Diaglott).

Gravitatea pedepsei n-a fost o manifestare de ură și răutate din partea lui Dumnezeu, ci a fost rezultatul final, necesar și inevitabil al răului, pe care Dumnezeu a permis ca omul să-l vadă și să-l simtă. Dumnezeu poate menține viața atât cât vede potrivit chiar și împotriva puterii distructive a răului actual, dar ar fi tot

atât de imposibil ca Dumnezeu să mențină veșnic o astfel de viață, cum este imposibil ca Dumnezeu să mintă. Adică, *moral este imposibil*. O astfel de viață ar putea deveni tot mai mult o sursă de nefericire pentru sine și pentru alții; de aceea, Dumnezeu este prea bun să mențină o existență așa de nefolositoare și dăunătoare pentru sine și pentru alții și, puterea Lui susținătoare fiind retrasă, va urma nimicirea, rezultatul natural al răului. Viața este o favoare, un dar de la Dumnezeu și va fi continuată veșnic numai pentru cei supuși.

Nu s-a făcut nici o nedreptate urmașilor lui Adam nedându-li-se prilejul unei încercări individuale. Iehova n-a fost, în nici un sens, obligat să ne aducă în existență și, aducându-ne în ființă, nici o lege de echitate sau dreptate nu-L obligă să ne perpetueze veșnic ființa, nici chiar să ne acorde o încercare sub făgăduința de viață veșnică, dacă sîntem supuși. Să notăm bine acest punct. Viața prezentă, care de la leagăn pînă la mormânt nu este decît un proces de moarte, în ciuda tuturor relelor și dezamăgirilor ei, este un dar, o favoare, chiar dacă n-ar exista nimic după aceea. Așa o apreciază marea majoritate, excepțiile (sinuciderile) fiind comparativ puține, iar aceștia, curțile noastre de justiție în mod repetat au hotărît, sînt dezechilibrați mintal, altfel nu s-ar înlătura pe sine în acest fel de la binecuvântările prezente. Pe lingă aceasta, conduita omului perfect Adam ne arată care ar fi fost conduita copiilor lui în împrejurări similare.

Mulți s-au deprins cu ideea eronată că Dumnezeu a pus rasa noastră la încercare de viață cu alternativa *chinului veșnic*, în timp ce la nimic de acest fel nu se face nici măcar aluzie în pedeapsă. Favoarea sau binecuvântarea

lui Dumnezeu pentru copiii Săi supuși este viața - viața continuă - fără durere, boală și orice alt element de descompunere și moarte. Lui Adam i-a fost dată această binecuvântare în măsură deplină, dar a fost avertizat că va fi lipsit de acest „dar”, dacă nu va da ascultare lui Dumnezeu - „în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”. El n-a știut nimic despre o *viață* în chin, ca pedeapsă a păcatului. Viața veșnică nu este nicăieri făgăduită, nimănui, decât ascultătorilor. Viața este darul lui Dumnezeu, iar moartea, opusul vieții, este pedeapsa pe care El o prescrie.

Chinul veșnic nu este sugerat nicăieri în Scripturile Vechiului Testament și numai câteva declarații din Noul Testament pot fi atât de răstălmăcite încât să apară că învață acest lucru; ele se găsesc, fie printre simbolismele Apocalipsei, fie printre pildele și zicerile ascunse ale Domnului nostru care *n-au fost înțelese* de către poporul care le-a auzit (Luc. 8:10) și care par să fie doar puțin mai bine înțelese astăzi**. „Plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23). „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezec. 18:4).

Mulți l-au presupus pe Dumnezeu nedrept prin faptul că a permis ca urmașii lui Adam să aibă parte de condamnarea lui în loc să acorde fiecăruia o încercare și o șansă de viață veșnică, asemenea celei de care s-a bucurat Adam. Dar, ce ar spune aceștia dacă se va arăta acum că posibilitatea și încercarea de viață a lumii va fi mult mai favorabilă decât a fost a lui Adam și aceasta *pentru că* Dumnezeu a adoptat acest plan de a permite rasei lui Adam să aibă parte de pedeapsa lui pe o cale naturală? Noi credem că acesta este cazul și ne vom

** Vezi broșura „Ce spun Scripturile despre iad?”

strădui să-l clarificăm.

Dumnezeu ne asigură că după cum condamnarea a trecut asupra tuturor în Adam, tot așa, El a făcut aranjamente pentru un nou cap, tată sau dăător de viață pentru rasă, în care toți pot fi transferați prin credință și supunere și că, după cum toți au împărtășit blestemul morții în Adam, tot așa toți vor împărtăși binecuvântarea restabilirii în Christos, Biserica fiind o excepție (Rom. 5:12,18,19). Astfel văzută, moartea lui Isus, cel fără pată, cel fără păcat, a fost o rezolvare completă a păcatului lui Adam în fața lui Dumnezeu. După cum un om a păcătuit și în el toți i-au împărtășit blestemul, pedeapsa, tot așa, Isus, plătind pedeapsa acelui singur păcătos, a cumpărat nu numai pe Adam, ci și pe toți urmașii lui - pe toți oamenii - care prin ereditate i-au împărtășit slăbiciunile, păcatele și pedeapsa păcatelor, moartea. Domnul nostru, „Omul Isus Christos”, personal fără pată, aprobat și cu o sămânță sau rasă perfectă în El nenăscută, la fel, neatinsă de păcat, și-a dat toată viața umană și titlul uman, ca preț de răscumpărare deplin, pentru Adam și rasa sau sămânța care era în el când a fost condamnat.

După ce a cumpărat complet viețile lui Adam și a rasei sale, Christos se oferă să adopte ca sămânță a Sa, copii ai Săi, pe toată rasa lui Adam, care vor accepta condițiile Noului Său Legământ și astfel, prin credință și supunere, vor intra în familia lui Dumnezeu și vor primi viața veșnică. Astfel, Răscumpărătorul „își va vedea sămânța (toți din sămânța lui Adam care vor accepta adopțiunea, în condițiile Lui) și va trăi multe zile” (învierea pe un plan mai înalt decât cel uman, fiindu-I acordată de către Tatăl ca răsplată pentru supunerea

Lui), și totul în modul cel mai greu de crezut, prin sacrificiul vieții și posterității. Și astfel este scris: „După cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Christos” (1 Cor. 15:22).

Prejudiciul care ni s-a adus prin căderea lui Adam (n-am suferit nici o nedreptate) va fi, prin favoarea lui Dumnezeu, mai mult decât compensat cu favoarea prin Christos; și toți, mai devreme sau mai târziu („la timpul cuvenit” al lui Dumnezeu), vor avea posibilitatea deplină să fie restaurați la aceeași stare de care s-a bucurat Adam înainte de a păcătui. Cei care nu primesc o cunoștință deplină și, prin credință, o posesiune a acestei favori a lui Dumnezeu în prezent (și aceștia sânt marea majoritate, incluzând copiii și păgînii), vor avea cu siguranță aceste privilegii în vârsta viitoare sau în „lumea viitoare”, dispensația sau vârsta care urmează celei prezente. În acest scop, „toți cei din morminte . . . vor ieși afară”. Pe măsură ce fiecare (fie în vârsta aceasta, fie în cea următoare) devine pe deplin conștient de prețul de răscumpărare dat de Domnul nostru Isus și de privilegiile Sale următoare, este considerat ca fiind în încercare, așa cum a fost Adam, și supunerea aduce viață veșnică, iar nesupunerea moarte veșnică - „a doua moarte”. Totuși, supunere perfectă fără capacitate perfectă de a o aduce nu se cere de la nimeni. Sub Legământul de Har membrii Bisericii, în timpul Vîrstei Evanghelice, au avut dreptatea lui Christos acordată lor prin credință să le completeze deficiențele inevitabile provenite din slăbiciunile trupului. Harul divin va opera, de asemenea, pentru „oricine vrea” din lume în timpul Vîrstei Milenare. Nu se va aștepta perfecțiune morală absolută până când nu se va ajunge la perfecțiune

fizică (ceea ce va fi *privilegiul* tuturor înainte de încheierea Vârstei Milenare). Acea nouă încercare, rezultat al răscumpărării și al Noului Legământ, va fi diferită de încercarea din Eden prin aceea că faptele fiecăruia vor afecta numai viitorul Său propriu.

Dar aceasta nu va da unora din rasă o a doua șansă de a câștiga viață veșnică? Răspundem: *prima* șansă de viață veșnică a fost pierdută, prin neascultarea tatălui Adam, pentru sine și pentru toată rasa sa, care „era încă în coapsele lui”. Sub încercarea aceea originară „condamnarea a trecut asupra tuturor oamenilor”, iar planul lui Dumnezeu era ca prin jertfa de răscumpărare a lui Christos lui Adam și tuturor celor care au pierdut viața prin eșecul lui, după ce au gustat din răutatea excesivă a păcatului și au simțit greutatea pedepsei păcatului, să li se dea posibilitatea să se întoarcă la Dumnezeu prin credință în Răscumpărătorul. Dacă cineva vrea să numească aceasta o „a doua șansă,” să o facă; cu siguranță trebuie să fie a doua șansă a lui Adam și, într-un sens cel puțin, este la fel pentru toată rasa răscumpărată, dar va fi prima posibilitate *individuală* a urmașilor lui, care atunci când s-au născut erau deja sub condamnarea la moarte. S-o numim cum ne place, faptele sînt aceleași, adică toți au fost condamnați la moarte din cauza neascultării lui Adam și toți se vor bucura (în Vârsta Milenară) de o *posibilitate* deplină să câștige viață veșnică sub condițiile favorabile ale Noului Legământ. Aceasta, după cum au anunțat îngerii, este „vestea bună de bucurie mare, care va fi pentru tot norodul”. Și, cum a declarat apostolul, acest har al lui Dumnezeu - că Domnul nostru Isus „s-a dat pe Sine Însuși ca *preț de răscumpărare pentru toți* - trebuie să fie

„mărturisit” tuturor „la vremea cuvenită” (Rom. 5:17-19; 1 Tim. 2:4-6 - Cornilescu rev.). Oamenii, nu Dumnezeu, au limitat la Vârsta Evanghelică această șansă sau posibilitate de a ajunge la viață. Dumnezeu, dimpotrivă, ne spune că Vârsta Evanghelică este numai pentru alegerea Bisericii, a preoției regale, prin care, în timpul unei vârste următoare, toți ceilalți vor fi aduși la o cunoștință corectă a adevărului și li se va acorda posibilitatea deplină să-și câștige viața veșnică sub Noul Legământ.

Dar ce avantaj există în metoda urmată? De ce nu li se dă tuturor oamenilor o șansă individuală de viață acum, imediat, fără de procesul lung al încercării și condamnării lui Adam, fără de împărtășirea de către urmașii lui în condamnarea lui, fără de răscumpărarea tuturor prin jertfa lui Christos și fără de noua ofertă de viață veșnică în condițiile Noului Legământ, făcută tuturor? Dacă răul trebuie să fie permis datorită factorului moral liber al omului, de ce nimicirea lui se realizează printr-o metodă atât de deosebită și ocolită? De ce se permite să intervină atâta suferință și să vină peste mulți care în cele din urmă vor primi darul vieții ca și copii supuși ai lui Dumnezeu?

O! Acesta este punctul pe care se centrează interesul în acest subiect. Dacă Dumnezeu ar fi orânduit altfel propagarea rasei noastre, încât copiii să nu aibă parte de urmările păcatelor părintești - slăbiciuni mintale, morale și fizice - și dacă Creatorul ar fi aranjat așa încât toți să aibă o stare edenică favorabilă pentru încercarea lor și numai călcătorii de lege să fie condamnați și „înlăturați”, câți am putea presupune că s-ar găsi vrednici și câți nevrednici de viață, în toate acele condiții favorabile?

Dacă s-ar lua ca și criteriu singurul caz al lui Adam (și ei, desigur, a fost în toate privințele un exemplar de umanitate perfectă), concluzia ar fi că nici unul n-ar fi fost găsit perfect ascultător și vrednic, fiindcă nici unul n-ar fi posedat acea cunoștință clară și experiența cu Dumnezeu care să dezvolte în ei încredere deplină în legile Lui, dincolo de judecata lor personală. Săntem asigurați că ceea ce i-a permis lui Christos să se încreadă și să se supună fără rezerve a fost cunoștința Lui despre Tatăl (Isa. 53:11). Dar, să presupunem că un sfert sau chiar mai mult ar fi câștigat viața. Să presupunem că o jumătate ar fi fost găsiți vrednici și că cealaltă jumătate ar fi suferit plata păcatului - moartea. Ce se întâmpla? Să presupunem că cealaltă jumătate, cei ascultători, nici n-ar fi experimentat, nici n-ar fi văzut păcatul; nu puteau ei să simtă veșnic o curiozitate pentru lucrurile interzise, stăpânită numai de teama de Dumnezeu și de pedeapsă? Serviciul lor nu putea fi atât de sincer ca și când ar cunoaște binele și răul și, prin urmare, ar avea o apreciere deplină a scopurilor binevoitoare ale Creatorului, care a făcut legile care guvernează propria Sa conduită cât și pe cea a creaturilor Sale.

Apoi, de asemenea, să considerăm jumătatea care ar fi mers în moarte, ca rezultat al propriului lor păcat voit. Ei ar fi fost înlăturați veșnic din viață și singura lor speranță era ca Dumnezeu, din iubire, să-și amintească de ei ca și creaturi ale Sale, lucrarea mâinilor Sale, și să le dea o altă încercare. Dar de ce să facă așa? Singurul motiv era speranța că dacă erau treziți iarăși și încercați din nou, unii din ei, datorită *experienței* lor mai mari, puteau alege ascultarea și ar fi trăit.

Dar, chiar dacă un astfel de plan ar fi avut rezultate

tot atât de bune ca și cel pe care l-a adoptat Dumnezeu, ar fi existat obiecții serioase la el.

Cu cât mai conform cu înțelepciunea lui Dumnezeu este să se restrângă păcatul în anumite limite, așa cum face planul Lui. Cu cât este mai bine, ceea ce chiar mințile noastre pot discerne, să nu avem decât o lege perfectă și imparțială care declară că plata păcatului voit este moartea - nimicirea - înlăturarea de la viață. Dumnezeu limitează astfel răul pe care-l permite, prevăzând ca domnia Milenară a lui Christos să îndeplinească stingerea completă a răului și, de asemenea, a răufăcătorilor cu voia și să introducă o veșnicie de dreptate, bazată pe cunoștință deplină și supunere de bună voie a ființelor perfecte.

Dar există alte două obiecții la planul sugerat, de a încerca pe fiecare individ, separat, la început. Un Răscumpărător a fost suficient în planul pe care Dumnezeu l-a adoptat, pentru că numai *unul* păcătuse și numai *unul* fusese condamnat. (Ceilalți i-au împărtășit condamnarea). Dar, dacă prima încercare ar fi fost individuală și dacă jumătate din rasă ar fi păcătuit și ar fi fost individual condamnați, s-ar fi cerut sacrificiul unui răscumpărător pentru fiecare individ condamnat. O viață nepierdută putea răscumpăra o viață pierdută, nu mai mult. Omul cel perfect, „omul Isus Christos” care răscumpără pe Adam cel căzut (și pierderile noastre prin el), n-ar fi putut fi „o răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” în nici o altă împrejurare decât în împrejurările planului pe care Dumnezeu l-a ales.

Dacă am presupune că numărul total al ființelor umane de la Adam este o sută de miliarde și că numai

jumătate din aceștia au păcătuit, s-ar cere ca toți cei cincizeci de miliarde de oameni ascultători, perfecți, să moară pentru a da *răscumpărare* (un preț corespunzător) pentru toți cei cincizeci de miliarde de călcători de lege și astfel, și prin acest plan, moartea ar trece asupra tuturor. Și un astfel de plan *n-ar cere mai puțină suferință* decât se trăiește astăzi.

Cealaltă obiecție la un astfel de plan este că s-ar deranja grav planurile lui Dumnezeu referitoare la alegerea și înălțarea la natura divină a unei „turme mici”, corpul lui Christos, o companie al cărei Cap și Domn este Isus. Dumnezeu n-ar fi putut să *poruncească* în mod drept celor cincizeci de miliarde de fii ascultători să-și dea drepturile, privilegiile și viețile ca răscumpărare pentru păcătoși, deoarece, sub propria Lui lege, ascultarea lor ar fi câștigat dreptul la viață veșnică. Deci, dacă acelor oameni perfecți li s-ar fi cerut să devină răscumpărători ai celor căzuți planul lui Dumnezeu ar fi, cum a fost cu Domnul Isus, să le pună în față vreo răsplată specială, așa încât ei pentru bucuria pusă în fața lor să poată îndura pedeapsa pentru frații lor. Și, dacă li s-ar fi dat aceeași răsplată care i-a fost dată Domnului nostru Isus și anume să aibă parte de o nouă natură, cea divină, și să fie mult înălțați, deasupra îngerilor, domniilor și puterilor și deasupra oricărui nume care se poate numi - alături de Iehova (Efes. 1:20, 21), atunci ar fi fost un număr imens pe plan divin, ceea ce înțelepciunea lui Dumnezeu n-a aprobat. Mai mult, acești cincizeci de miliarde, în asemenea împrejurări, ar fi cu toții la *egalitate* și nici unul dintre ei mai mare sau cap, în timp ce planul pe care Dumnezeu l-a adoptat cere doar un Răscumpărător, unul mult înălțat, la natura divină, apoi

o „turmă mică” dintre aceia pe care El i-a răscumpărat și care „merg pe urmele Lui” de suferință și negare de sine, ca să-I împărtășească numele, onoarea, gloria și natura, întocmai cum soția are parte cu soțul.

Cei care pot aprecia această trăsătură a planului lui Dumnezeu, care, prin condamnarea tuturor într-un reprezentant, a deschis calea pentru răscumpărarea și restabilirea tuturor printr-un Răscumpărător, vor găsi în ea soluția multor nedumeriri. Ei vor vedea că osândirea tuturor într-unul a fost reversul unei nedreptăți; a fost o mare favoare pentru toți, dacă se ia în legătură cu planul lui Dumnezeu de a da justificare tuturor prin jertfa unuia. Răul va fi pe vecie stins când scopul lui Dumnezeu pentru permiterea lui va fi fost îndeplinit și când beneficiile răscumpărării vor acoperi complet pedeapsa păcatului. Totuși, este imposibil să se aprecieze corect această trăsătură a planului lui Dumnezeu fără o recunoaștere deplină a răutății păcatului și a naturii pedepsei lui - moartea, a importanței și valorii prețului răscumpărării dat de Domnul nostru Isus și a restaurării sigure și complete a omului la condiții favorabile, condiții în care va avea încercare deplină și suficientă înainte de a fi declarat vrednic de răsplată (viață veșnică) sau de pedeapsă (moarte veșnică).

Având în vedere marele plan de răscumpărare și „restabilire a tuturor lucrurilor”, care urmează logic prin Christos, putem vedea că prin permisivitatea răului rezultă binecuvântări care, probabil, altfel nu puteau fi atât de deplin realizate.

Nu numai oamenii beneficiază pentru toată eternitatea de experiența câștigată, iar îngerii prin observarea experiențelor omului, ci toți sânt mai departe avantajați

de o cunoaștere mai deplină a caracterului lui Dumnezeu, așa cum este manifestat în planul Lui. Când planul lui va fi realizat în întregime, toți vor putea citi clar înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea Lui. Vor vedea dreptatea, care n-a putut să violeze hotărârea divină și nici să salveze rasa pe drept condamnată fără o anulare completă a pedepsei lor printr-un răscumpărător voluntar. Vor vedea iubirea, care a pregătit acest sacrificiu nobil și care a înălțat mult pe Răscumpărătorul, la dreapta lui Dumnezeu, dându-i putere și autoritate, prin care să restaureze la viață pe cei pe care-i cumpărase cu propriul Său sânge prețios. Vor vedea și puterea și înțelepciunea, care au putut să realizeze un destin glorios pentru creaturile Sale și să conducă toate influențele împotrivoitoare așa încât să le facă, cu sau fără voia lor, agenți pentru înaintarea și realizarea finală a marilor Lui scopuri. Dacă răul n-ar fi fost permis și astfel ținut în stăpânire de către providența divină, nu putem vedea cum s-ar fi putut ajunge la aceste rezultate. Permisiunea răului, pentru un timp, printre oameni, dă dovadă astfel de o înțelepciune clarvăzătoare, care a cuprins toate împrejurările care puteau surveni, a plănuit remediul și a marcat rezultatul final prin puterea și harul Lui.

În timpul dispensației Evanghelice păcatul și relele care-l însoțesc au fost folosite mai departe pentru disciplinarea și pregătirea Bisericii. Dacă păcatul n-ar fi fost permis, sacrificiul Domnului nostru Isus și al Bisericii Sale, a cărei răsplată este natura divină, ar fi fost imposibile.

Apare clar că, în fond, aceeași lege a lui Dumnezeu care este acum peste omenire, lege a cărei ascultare are

ca răsplată viața, iar a cărei neascultare are pedeapsă moartea, trebuie, în cele din urmă, să guverneze toate creaturile inteligente ale lui Dumnezeu și acea lege, după cum a definit-o Domnul nostru, este pe scurt cuprinsă într-un singur cuvânt - *iubire*. „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luc. 10:27). În cele din urmă, când scopurile lui Dumnezeu vor fi fost împlinite, gloria caracterului divin se va arăta tuturor creaturilor inteligente și toți vor vedea că permisiunea temporară a răului a fost o trăsătură înțeleaptă în tactica divină. Acum, aceasta se poate vedea numai prin ochii credinței, privind înainte prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu la cele spuse prin gura tuturor sfinților profeți de la începutul lumii - restabilirea tuturor lucrurilor.

Index biblic

Genesa	107:26 10	5:12,18,19 . . . 15
3:22 4	107:39 10	5:14 9
Leviticul	141:5 10	5:17-19 18
26:14-16 10	Eclesiastul	6:23 14
Deuteronom	7:14 10	1 Corinteni
28:1-14 10	Isaia	15:22 16
28:15-32 10	45:7 10	15:25,26 6
Iosua	53:11 11	Efeseni
23:6-11,12-16 10	Ieremia	1:20,21 21
1 Samuel	48:16 10	1 Timotei
10:19 10	Ezechiel	2:3-6 (D) . . . 12
Neemia	18:4 14	2:4-6 (C.rev.) 18
2:17 10	Amos	2:14 8,9
Psalmi	3:6 10	2 Timotei
5:4 2	Zaharia	2:13 (C rev.) 2
10:6 10	1:15 10	Evrei
27:5 10	Luca	2:14 6
34:19 10	8:10 14	6:18 2
41:1 10	10:27 24	Apocalipsa
88:3 10	Romani	4:11 (K. J.) . . 2
94:13 10	5:12,17-19 . . . 9	